

остъръ. Тогазъ се впусна да мисли за убийството, дѣто се намери да го направи.

Той знаеше че нея нощъ миралаятъ нѣма да бѣде въ кѣщи, — защото го бѣха викали на знафетъ у нѣкой неговъ приятель, — сѣщо и чибукчията му, който трѣбаше всѣкога да върви подирѣ му. За това намисли, още сѣщата нощъ да се вмѣкне въ спалнята на ханжмитѣ, та да съсѣче Бюлбюла, че тогазъ да побѣгне на друга страна.

Като премина средъ-нощъ той зе стѣлбата, опрѣ я на кѣщата отъ-предъ въ градината и се качи до прозорецътъ, и, като дигна кафеътъ, влѣзе тихо въ вѣтрѣшниятъ салонъ на горниятъ катъ, — като обойдѣ по тозъ начинъ харемскитѣ врата, които обикновенно сѣ всѣкога заключени. Примъкна се слѣдъ това до вратата на спалнята, отвори ги полєка. Тѣ нѣщо кръгнаха и той, като ги попритвори, остана нѣкое време до тѣхъ за да си умири силниятъ трепетъ и развѣлнуванитѣ си гърди, та да разбере кѣто гдѣ лѣжи Бюлбюла.

Въ сѣщиятъ часъ малкото дѣте, малкиятъ братъ Бюлбюлинъ, като се събуди отъ сѣнь, заплака, а Джехадъ, като се боеше да не събуди то ханжмитѣ, тръгна дебешкомъ къмъ люлката, която споредъ слабата полунощна свѣтлостъ отъ прозорцитѣ бѣше зѣрналъ въ кѣштътъ, съ намѣрение да го задуши. Но като пристѣпи, спѣна се о Зейнеба, която лѣжеше на земята до люлката, за да люлѣ дѣтето кога се пробужда. Зейнебъ се попридигна и погледна Джехада. Джехадъ като я видѣ, сграби я съ рѣка за гърлото, а съ другата си рѣка забодѣ ѝ ножътъ въ гърдитѣ. Дѣтето още крещѣше; Джехадъ пустна Зейнебъ, която изохка болно и падна възнакъ, и удуши дѣтето. Но Елмазъ-ханжмъ, която се бѣше събудила, като видѣ въ тъмнината нѣкаква борба и като чу гѣква-